

Şezlong Kapma Yarışması

– Mesut Kaymakçı · 19 Eylül 2010

Dünyanın en büyük gemisi olan Titanik yapım aşamasında 15.000 liman işçisi bir yıl boyunca çalışmıştı. Dönemin mühendislik harikası olarak kabul edilen Titanik'in batmasına hiç bir mühendis imkan tanımıyordu. Olası bir çarpışmayı önden ve arkadan tahmin eden mühendisler bir kaza anında Titanik'e çarpan geminin zarar görebileceğini düşünüyorlardı. Fakat Buzdağı Titanik'e ne önden ne de arkadan çarpmış, adeta bir bıçak gibi yan gövdesini kesmişti. Geminin ön ve arka kısmına nazaran kuvvetsiz olan yan duvarlar çarpışmanın etkisiyle kolayca parçalanarak batmayı kolaylaştırmıştı. Gemi, o zamana kadar yapılmış en lüks gemiydi. Gemi'de standart olarak ana güvertede yüzme havuzu, spor salonu, Türk hamamı, hem birinci sınıf hem de ikinci sınıfta kütüphane, tenis kortu sunulmaktaydı. Birinci sınıf ortak odaları çok özel ağaç işlemeciliği, pahalı mobilyalar ve diğer dekorasyonlar ile süslenmişti.

Titanik dünyaca ünlü batmaz denilen gemi ilk yolculuğu esnasında battı. Titanik'in batması ile ilgili çok şeyler yazıldı, çizildi. Fakat bu olayın en ilginç yönü kaptan ve mürettebat geminin batacağını anlayınca hemen panik yapmadılar ve yolculara haber vermediler. Hatta onların daha da rahat davranmalarını sağladılar. Geminin batması kesinleştiği halde yolcular haberleri olmadığı için güvertede eğleniyorlardı. Yolcular arasında bir şezlong kapma yarışması başlamıştı. Hiçbir şeyden habersiz aralarında eğlenen yolcular fotoğraf çektiriyorlar, güvertedeki karlarla oynuyorlardı. Belki de birkaç saat sonra ölüm çığlıkları çıkacak gemide herkes sevinç çığlıkları atıyorlardı. Hiç kimsenin bir şeyden haberi yoktu. Bu durum şu anda bizim yaşadığımız dünyaya ne kadar benziyor.

Dünyanın her tarafında savaşlar, kavgalar ve cinayetler var. İnsanlar birkaç müreffeh yıl geçireyim diye diğer insanları tehlikeye atıyor, onların kaynaklarını tüketiyor, kullanıyor veya satıyor. Dünyadaki birkaç bin mutlu azınlığın hırsları yüzünden dünyanın çoğu açlık, sefalet ve hastalık içinde perişan halde yaşamaktır. Hâlbuki düşündüğümüzde zaten bir gün öleceğiz ve bütün her şey burada kalacak. Dünyada kalacak topraklar için eşyalar için bu hırs, bu tamah, bu aç gözlülük neden? Ülkeler arası savaşların haricinde bireyler arasında da pek hak hukuk gözetilmiyor. İnsanlar boş şeylerden dolayı birbirlerinin kalbini kırıyor, üzüyor. Hırsızlık yapan mı dersiniz? Borcunu ödememek için türlü bahaneler ileri süren mi istersiniz?

Belki birkaç saat sonra, birkaç hafta sonra ya da birkaç yıl sonra öleceğimizi bile bile birbirimizin kalbini kırıyoruz. Aynı şekilde bugün uğruna nice kalpler kırdığımız bütün her şey burada kalacak. Bizler bu anlamda Titanikte şezlonglar için yarışan insanlara benziyoruz. Şezlong kapmaya çalışan insanlar belli bir süre rahat bir şekilde şezlongda güneşlenecekler. Peki ya sonra? Bir süre sonra gemi batacak ve her şey suya gömülecek. Dünyada neyi paylaşamıyoruz? Nedir bizi birbirimize düşüren? Bu dünyadaki şezlonglar ya da bizim kısa süreli keyfimiz "can taşıyan bedenlerden" daha mı önemli?

Saygılarımla

Mesut Kaymakçı

Eğitimci -Yazar

ship